

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Καὶ αἱ γυναῖκες ; — Χωρὶς ὄνομα. — Ἀπὸ τὴν ζώην τῆς μόδας. — Τὰ μαθήματα τοῦ κ. Ὀλιβιέ. — Πίναξ τῶν περιεχομένων τοῦ 19ου ἔτους τῆς « Ἐφημ. τῶν Κυριῶν ». — Συνεργάτιδες τῆς Ἐφημερ. τῶν Κυριῶν.

ΚΑΙ ΑΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ :

Ἡ πόλις τῶν Ἀθηνῶν καλλωπίζεται διὰ τὴν μεγάλην ἐορτὴν τῶν σωματίων. Οἱ δρόμοι στρώνονται, αἱ πλατεῖαι ἀσφαλτώνονται, αἱ παλαιαὶ οἰκίαι χρωματίζονται, καὶ μία πυρετωδὴς ἐν γένει ἐνέργεια πρὸς καλλωπισμὸν ἔχει κατὰ λάβει πάντας ἀνεξαιρέτως.

Αἱ κυρίαι ἐτοιμάζουν τὰ ἀνοιξιάτικα των, οἱ κύριοι τὰ φράγκα καὶ τὰ ὑψηλὰ καπέλλα των. Τὸ Στάδιον λευκόν, ἀστραποβόλον, ἀπλώνει μεγαλοπρεπῶς τοὺς κόλπους του εἰς τὸν γαλανὸν οὐρανόν, ὡς νὰ ἡδύνετο καὶ αὐτὸν ἀκόμη νὰ ἐναγκαλισθῇ καὶ ἐτοιμάζει τὰς πύλας, διὰ τῶν ὁποίων θὰ εἰσέλθουν οἱ νεανίαι καὶ οἱ ἔφηβοι, οἱ μέλλοντες νὰ νικήσουν καὶ νὰ δοῦσθουν. Ἡ φύσις, ἡ μεγάλη καὶ καλλιτέρας καλλιτέχνις μας κυφορεῖ καὶ αὐτὴ ὕστερον ἀπὸ τὸν γλυκὺν χειμῶνα, μίαν ἀνοιξιν δροσεράν, μυροβόλον, με ἀνατολὰς καὶ δύσεις ροδοσπαραγμένας καὶ με στολισμούς τῆς γῆς ἀπὸ βελουδὰ σμαραγδοκέντητα.

Οἱ νέοι καὶ οἱ ἔφηβοι καὶ τὰ παιδιὰ τῶν σχολείων συνωθοῦνται εἰς τὰς παλαίστρας ἀπὸ πρωῒας μέχρις ἑσπέρας καὶ μία πνοὴ ἀθλητισμοῦ, ὠραιότητος καὶ νεότητος ἡλεκτρίζει καὶ πάλιν τὴν ἀτμόσφαιραν καὶ θέτει εἰς συνάφειαν καὶ ἀδελφοποίησιν τὴν πρωτεύουσάν τοῦ ἀρχαίου κόσμου με ὅλους τοὺς μεγάλους λαοὺς τῆς γῆς.

Εἰς ὅλην αὐτὴν τὴν κίνησιν καὶ τὴν δρασιν πρὸς ἀνασύστασιν καὶ ἀναγέννησιν μιᾶς θρησκευτικῆς ὠραίας, εἰς τὴν ὁποίαν οἱ πρόγονοί μας ὤφειλαν τὴν ὑπεροχὴν των ἐπὶ τῶν ἄλλων λαῶν, αἱ γυναῖκες τῆς Ἑλλάδος μένουν ἐντελῶς ξέναι, ἂν ὅχι καὶ ἀδιάφοροι. Ὁ ἀθλητισμὸς, βλέπετε, ὑπῆρξε καὶ εἰς τὴν ἀρχαιότητα ἀκόμη ἀποκλειστικὸν τῶν ἀνδρῶν προνόμιον καὶ ἔάν οἱ Σπαρτιάται ἐγύμναζαν τὰς νεανίδας ἀπὸ κοινοῦ με τοὺς νέους εἰς τὰς μάλλον ἐπιπόρους ἀσκήσεις, ὅμως δὲν ἐπέτρεπαν εἰς αὐτάς, ὅχι μόνον νὰ λαμβάνουν μέρος εἰς τοὺς ἀγῶνας, ἀλλ' οὔτε νὰ παρίστανται εἰς αὐτούς.

Βεβαίως δὲν εἴμιαι συνήγορος καὶ ἐκκηρύχτην πᾶντοτε κατὰ τῶν δημοσίων καὶ θεαματικῶν, οὕτως εἰπεῖν, ἀσκήσεων τῶν νέων κοριτσιῶν. Ἐὰν αἱ νεανίδες γυμνάζωνται, ὑπείκουνται εἰς ἕνα φυσικὸν νόμον ὑγείας καὶ ἀκμῆς ὅχι μόνον τοῦ φύλου μας, ἀλλ' ὁλοκλήρου τῆς φυλῆς, δὲν ὑπάρχει ὅμως καὶ λόγος νὰ κατέρχωνται εἰς τὰς δημοσίας παλαίστρας καὶ νὰ ἐπιδεικνύουν τὰς προόδους καὶ τὰς ἐπιτυχίας των εἰς τὸν ἀθλητισμὸν.

Ἡ ἐπιτροπὴ ἐν τούτοις τῶν ἀγῶνων ὤφειλε νὰ ἐνθυμηθῇ ὅτι μία ἐορτὴ τῶν σωματίων, ἡμποροῦσε νὰ συνδυασθῇ εἰς τὸ κλασικὸν μας ἔδαφος με μίαν ἐορτὴν ὠραιότητος, με μίαν ἐορτὴν θεαματικὴν, με μίαν ἀνάστασιν τῶν Παναθηναίων αἰφνης, εἰς τὴν ὁποίαν νὰ λάβουν μέρος καὶ νέαι γυναῖκες, καὶ μαθητήρια σχολεῖα ἀπὸ τὰς πλείον ὠραίας καὶ εὐσταλεῖς.

Ἀθήνης τί ὠραιότερον ἀπὸ μίαν ἱερὰν συνοδείαν ἑκατὸν ἢ

διακοσίων ὠραίων καὶ εὐσταλῶν παρθένων, αἱ ὁποῖαι νὰ φέρουν τὸ ἀρχαῖον ἔνδυμα, νὰ εἶναι στεφανωμέναι με ἄνθη καὶ νὰ παραταχθῶν τὴν ἡμέραν τῶν βραδείων ἀπὸ τὸ ἐν καὶ ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος τοῦ στίβου, φέρουσαι κἀνίστρα γεμάτα ἄνθη καὶ ραίνουσαι τοὺς πρὸ αὐτῶν ἐλαύνοντας νικητάς; Ἡ τί μεγαλοπρεπέστερον τῆς συνοδείας αὐτῆς, ἡ ὁποία μετὰ τὸ τέλος τῶν ἀγῶνων θὰ ἀνεχώρει ἀπὸ τὸ Στάδιον διὰ νὰ μεταβῇ με τοὺς νικητάς εἰς προσκύνημα τοῦ ἱεροῦ βράχου, ὅπου θὰ ἐπεσφραγίζετο ἡ ἐορτὴ με μίαν λιτανεῖαν ἀσμάτων καὶ ὕμνων πρὸς τὴν Ἀθηνᾶν καὶ πρὸς τὸν Ἀπόλλωνα;

Νομίζω ὅτι ἡ ἰδέα αὕτη ἡμποροῦσε νὰ μελετηθῇ ἀπὸ τὸν τόσον ἀρχαιομαθὴ καὶ ἀρχαιοφίλον γραμματέα τῆς διοργανώσεως τῶν Ὀλυμπιακῶν ἀγῶνων καὶ ἀπὸ τὰ λοιπὰ μέλη τῆς ἐπιτροπῆς, τὰ ὁποῖα εἶναι καιρὸς ἀκόμη νὰ τὴν πραγματοποιήσουν.

Ἀδιάφορον ἂν οἱ ξένοι ἔως τῶρα δὲν ἐποίκιλαν τὰς ἐορτάς τῶν διεθνῶν ἀγῶνων των με τοιαύτας θεαματικὰς παραστάσεις. Ἐκεῖνοι δὲν ἔχουν οὔτε Ἀκρόπολιν, οὔτε Παρθενῶνα, οὔτε Στάδια μαρμαρωμένα, οὔτε παρελθόν ὠραιότητος καὶ ἀρμονίας ὡς τὸ ἰδικὸν μας, ἀλλ' οὔτε οὐρανόν, ὁ ὁποῖος νὰ εἶχε στεγάσει ἄλλοτε τοιαύτας ἱερὰς καὶ θείας συνοδείας.

Ἄλλως τε δὲν βλέπω διατὶ οἱ Ἕλληνες εἶναι ὑποχρεωμένοι καὶ εἰς τὰς πλείον ἀκόμη γνησίας Ἑλληνικὰς ἐορτάς των νὰ ἀντιγράφουν τοὺς ξένους. Ἡμποροῦμεν δ' ἐπὶ τέλους νὰ νεωτερίσωμεν καὶ ἡμεῖς εἰς κᾄτι, τὸ ὁποῖον ἴσως θὰ συντελέσῃ, ὅπως ἐξασφαλίσωμεν ὑπὲρ ἡμῶν τοὺς Διεθνεῖς Ἀγῶνας, ὡς ἐορτὴν παγκόσμιον τῶν σωματίων, ἡ ὁποία μόνον εἰς τὴν Ἑλλάδα, τὴν πρόγονον τοῦ ἀθλητισμοῦ, ἔχει τὴν θέσιν τῆς.

ΧΩΡΙΣ ΟΝΟΜΑ

Ὅταν ὁ Ἀλέκος κατήλθε νὰ προγευματίσῃ καὶ δὲν εὔρε τὴν γυναῖκά του εἰς τὴν τραπεζαρίαν, ἐξεπλόγη μὲν ὀλίγον, ὑπέθεσεν ὅμως ὅτι αὕτη θὰ ἐπέστρεφεν ἀργότερα. Δι' αὐτὸ καὶ δὲν ἤρχισε νὰ τρώγῃ ἀμέσως. Εἶχεν ἀπόφασιν νὰ τὴν περιμένῃ. Ἦθελε νὰ φανῇ ἀμνησίκκος καὶ περιποιητικὸς διὰ νὰ τὴν κάμῃ νὰ λησμονήσῃ τὴν διαγωγὴν του τῶν τελευταίων ἡμερῶν.

Ὅπως δὴποτε, ὅσον ἡ ὥρα παρήρχετο ἤρχισε νὰ αἰσθάνεται κἀποικὸν ἀνησυχίας. Εἰς τὸ Παρίσι ἡ Ἑλένη δὲν εἶχε γνωριμίας, ὡς δὲ ἐξῆλθε νευρική καὶ εἰς ἔξαψιν, ποῖος εἰξεύρει ποῦ θὰ ἐπῆγαινε. Διὰ μιᾶς ἤλθεν εἰς τὸν νοῦν τοῦ δ Σηκουάνας με τὸ πλῆθος τῶν ἀπηλπισμένων, οἱ ὁποῖοι ζητοῦν εἰς τὰ βῆθρα τοῦ τῆς ἡσυχίας, τὴν ὁποίαν δὲν ἦρξαν εἰς τὴν ζωὴν. Καὶ ὅσον ἡ ὥρα ἐπερνοῦσε, τόσον ἡ ἀνησυχία του ἡβόζανε. Αὐτὸ βεβαίως οὔτε τὸ εἶχε σκεφθῇ, οὔτε τὸ ἐπερίμενε. Διὰ μίαν στιγμὴν ἡ ἰδέα ὅτι πιθανὸν ἡ Ἑλένη νὰ εἶχε μάθει τὴν διεύθυνσιν τῆς Σόνης καὶ νὰ ἐπῆγεν εἰς συνάντησίν της τὸν ἡσύχασεν. Ἐπειτα ὅμως εὔρισκε τὴν ὑπόθεσίν του ἐντελῶς ἀπίθανον. Ἐσηκώθη, χωρὶς νὰ φάγῃ, καὶ διευθύνθη πρὸς τὴν θύραν. Ὁ θυρωρὸς χρυσοφορεμένος ὅλος καὶ με ὕφος τοῦλάχιστον στρατηγοῦ συνεζήτη με δύο ὑπηρετάς περὶ τοῦ

τελευταίου μυθιστορήματος του Ohnet. 'Ο 'Αλέκος εξήγησε πληροφορίες περί της διευθύνσεως, την οποίαν είχε λάβει η 'Ελένη όταν εξήλθεν, άλλ' ο θυρωρός του απήντησε με αρκετήν αξιοπρέπειαν, ότι δεν την είχαν αντιληφθῇ.

'Επέστρεψεν εις την τραπεζαρίαν και εξήγησε τὸ πρόγευμά του. Τὴν συγκαταβατικότητά του τῆς πρὶν διεδέχθη ἐν αἰσθημα θυμοῦ καὶ ὀργῆς. 'Ηρχισε νὰ τρώγῃ μὲ νευρικότητα, εὐρίσκων ὅλα τὰ φαγητὰ ἄνοστα καὶ κακομαγειρευμένα. 'Ητο ἴσως ἡ πρώτη φορά εἰς τὴν ζωὴν του ὅπου ἡ γυναῖκά του τὸν ἀπησχόλει κάπως σοβαρά. Αὐτὴ ἡ τόσον δειλὴ, ἡ τόσον περαιομένου μυαλοῦ, ὡς τὴν ἐνόμιζε, νὰ ἐξεγερθῇ τόσον ἀποτομὰ καὶ ἀποφασιστικὰ, νὰ ὁμιλῇ περὶ διαζυγίου, νὰ λαμβάνῃ ἀποφάσεις περὶ τοῦ μέλλοντός του καὶ νὰ ζητῇ νὰ κλονίσῃ τὴν τύχην του, αὐτὸ δὲν τὸ ἐπερίμεναν. 'Επειτα ἡ αἰφνιδικὰ ἐξαφάνισις τῆς αὐτῆς, τί ἄρα γε νὰ ἐσήμαινε; Νὰ εἶχεν ὑπάρχῃ εἰς τὴν 'Ελληνικὴν Πρεσβείαν; ἕως ἐκεῖ τὸ θάρρος της δὲν θὰ ἔφθανε. Καὶ ἡ σκέψις τοῦ ἐπανήρχεται εἰς τὸν Σηκουάνα. 'Επὶ τέλους ἤρχισε νὰ ἀντικρύζῃ μὲ περισσοτέραν ψυχρότητα τὴν ὑπόθεσιν αὐτήν. 'Εὰν αἰφνης ἡ γυναῖκούλα ἐκείνη εἰς μίαν στιγμὴν ἡρωϊκῆς αὐταπαρνήσεως εἶχε σκεφθῇ νὰ τελειώσῃ μὲ τὴν ζωὴν, διὰ νὰ παραχωρήσῃ τὴν θέσιν της εἰς τὴν ἄλλην, ἡ ὁποία ἡγαπᾶτο, τί κακὸν θὰ προέκυπτε δι' αὐτόν; Βεβαίως ἦτο λυπηρὸν νὰ ἀποθάνῃ μία νέα γυναῖκα χάριν του, ἀλλὰ καὶ τί ἔπαιεν αὐτός, ἐὰν δὲν ἡσθάνετο καμμίαν συμπάθειαν δι' ἐκείνην; 'Επειτα ἀντὶ νὰ αὐτοκτονήσῃ, δὲν ἦτο τάχα ἐνδεχόμενον νὰ ἀποθάνῃ, ὡς τόσαι ἄλλαι εἰς τὴν ἡλικίαν αὐτὴν ἀπὸ φυσικὸν θάνατον;

'Αλλὰ τί θὰ ἔλεγε ὁ κόσμος; 'Εδῶ, εἰς τὴν σκέψιν αὐτὴν ἐσταμάτησεν. 'Εκαμε τὸν ὑπολογισμὸν τῶν ὑπὲρ αὐτοῦ καὶ ὑπὲρ ἐκείνης πιθανοτήτων καὶ ἡσύχασεν. 'Ο καλὸς κόσμος, τῶν κυριῶν ἰδίως, θὰ ἦτο μὲ τὸ μέρος του. Αὐτόν, ὡς ἄγνωστον, ὁ ὁποῖος εἶχε τόσον γρήγορα βυθίσῃ πρὸς τὴν ἐπιτυχίαν, ὁ ὁποῖος ἦτο τόσον εὐχάριστος, ἔξυπνος καὶ θελκτικός, τὸν ἐσυμπαθοῦσαν πολὺ. 'Ενα πρᾶγμα δὲν ἡμποροῦσαν νὰ τοῦ συγχωρήσουν. Τὴν mesalliance του μὲ τὸν γάμον αὐτὸν τὸν πλακωτικόν. 'Ολοι αἱ μητέρες κοριτσιῶν καλῶν οἰκογενειῶν τὸν εὐρίσκον λαμπρὸν διὰ γαμβρόν. Καὶ ὅλοι τὸν ἐδικαιολογοῦσαν διὰ τὴν ἄτακτον καὶ ἔκδοτον ζωὴν του. Πῶς θέλετε νὰ συμβιβασθῇ μὲ τὴν προστυχούσαν ἐκείνην, ἔλεγχαν, ἡ ὁποία ἐκοκκίνιζεν ὅταν ὁμιλοῦσε καὶ ἡ ὁποία δὲν ἦτο τῆς τάξεώς του.

'Ολα αὐτὰ τὰ εἴξευεν ὁ 'Αλέκος, ὁ ὁποῖος εἴξευεν ἐπίσης ὅτι διὰ τῶν σαλονιῶν θὰ εἶχεν ὅλον τὸν κόσμον μὲ τὸ μέρος του. 'Εμεναν οἱ κύκλοι τοῦ πενθεροῦ του. 'Εκεῖ βέβαια τὰ σχόλια θὰ ἦσαν ἐναντίον του. «Τὸ φαγεν ὁ παλὴν ἄνθρωπος τὸ κορίτσι. Ποιὸς ξέρεῖ ἂν δὲν τὸ ἔρριξε καὶ μόνος του εἰς τὸ ποτάμι.» Αὐτὰ θὰ ἔλεγχαν ἡ γυναικούλες τῆς Πλάκας καὶ θὰ τὰ ἐπανελάμβανον εἰς τὰ μπανάλια καὶ τὰ μικροκαφνεῖα..

'Αλλὰ τί τὸν ἔμελλε δι' αὐτούς!

Μὲ αὐτὰς τὰς σκέψεις ἐτελείωσε τὸ πρόγευμά του καὶ διὰ νὰ διασκεδάσῃ τὴν ἀνυπομονησίαν του ἐξῆλθε νὰ κάμῃ ἓνα περίπατον. 'Ισως θὰ τὴν ἀπῆντα πουθενά, ἴσως θὰ ἤκουε τίποτε νέον, ἐὰν εἶχε συμβῇ τὸ δυστύχημα, τὸ ὁποῖον ἐφοβεῖτο.

Μέρα μεσημέρι δὲν ἡμπορεῖ βέβαια νὰ πέσῃ μία γυναῖκα εἰς τὸν Σηκουάνα καὶ μάλιστα κυρία καλοενδυμένη, χωρὶς νὰ παρατηρηθῇ ἀπὸ κανένα.

'Αφοῦ ἐπριγύρισεν ὀλίγον εἰς τὰ μεγάλα boulevards διηυθύνθη πρὸς ἓνα ἀπὸ τοὺς παροχθίους δρόμους τοῦ ποταμοῦ, κατήλθε τὴν πρώτην κλίμακα τὴν ὁποίαν ἀπῆντησε πλησίον τῆς γεφύρας 'Αλεξάνδρου καὶ ἐκεῖ ἐπερίμενε τὸ βαποράκι τοῦ Σηκουάνα. 'Ητο ἀδύνατον νὰ εἶχε συμβῇ τίποτε εἰς ὅλην τὴν γραμμὴν, χωρὶς οἱ ἄνθρωποι τοῦ βαποριοῦ νὰ τὸ μάθουν. Θὰ ἔκαμνε λοιπὸν καὶ αὐτὸς τὸν γύρον ὅλον διὰ νὰ ἐξετάσῃ καὶ νὰ ἡσυχάσῃ ἀπὸ τὴν ιδέαν αὐτήν.

Τὸ βαποράκι ἐπλησίασεν ἐντὸς ὀλίγου, ἤσυχον, κουνιστόν, κάταστρον μὲ μαῦρα ἐξαρθήματα, ὡς φορεῖον νεκρῶν. 'Αφισε μερικὸς ἐπιβάτης του εἰς τὸν σταθμὸν αὐτόν, ἐπῆρε νέους καὶ ἐξεκίνησε πάλιν, αὐλακόνον τὰ ἥσυχά καὶ θοὰ νερὰ, ὑπὸ τὰ ὁποῖα τόσοι ἔχουν ταφῇ πόνοι, τόσοι ἔχουν κλείσει ψυχικαὶ πληγαί.

'Ο 'Αλέκος, εὐθὺς ὡς ἐμβῆκε, κατὰ τὴν συνήθειάν του, ἔστρεψεν ἓνα βλέμμα ἐρευνητικὸν παντοῦ, ἀντίκρισεν εἰς τὸ βάθος δύο νόστιμες καὶ καλοενδυμένες Παρ.σινὲς καὶ διηυθύνθη πρὸς τὸ μέρος των. 'Εκάθισεν ἀντικρὺ των καὶ προσποιούμενος τὸν ξένον εἰς τὸ Παρίσι, τὸ ὁποῖον εἴξευεν ὅλον ἀπ' ἔξω, ἤρχισε νὰ ἐρωτᾷ περὶ τῶν προσεγγίσεων καὶ τῶν σταθμῶν τοῦ πλοίου.

Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον καὶ μὲ τὴν εὐχάριστον αὐτὴν συντροφίαν, ἔκαμεν ὅλον τὸν γύρον τ.ῦ Σηκουάνα, ἀπὸ τοῦ ἐνὸς ἄκρου ἕως τὸ ἄλλο, χωρὶς νὰ πιστοποιηθοῦν οἱ φόβοι καὶ αἱ ὑποψίαι του.

'Όταν ἐπέστρεψε μετὰ δύο ὅρας ὥρας εἰς τὸ ξενοδοχεῖόν του ἡσθάνετο μέσα του ἓνα παράδοξον αἰσθημα ἀνησυχίας, μὲ τὴν ιδέαν ὅτι ἡ 'Ελένη θὰ εἶχεν ἐπιστρέψῃ. 'Ισως. Εἶχε τόσον γρήγορα ἐξοικειωθῇ μὲ τὴν ιδέαν τοῦ θανάτου της καὶ τὴν ιδέαν τῆς ἐλευθερίας του, ὥστε ἦσαν ὁ θυρωρὸς ἀπῆντησεν ἀρνητικῶς εἰς τὴν ἐρώτησίν του, σχεδὸν ἀνέπνευσεν ἀνακουφιστικὰ.

Η ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΖΩΗ Η ΜΟΔΑ

'Ολη ἡ φαντασία, ὅλη ἡ τρέλλα, ὅλη ἡ ιδιοτροπία τῶν γυναικῶν, εἶνε ἐφέτος εἰς τὰ καπέλλα των. Τὸ κτενίσμα τῶν κομψομένων εἶνε ὑπερβολικόν, τρομακτικόν καὶ διὰ νὰ εἰπωμεν τὴν ἀλήθειαν ὀλίγον γελοῖον. Παραυρέθησαν εἰς τὴν πρώτην παράστασιν τῆς Sacha εἰς τὸ Γυμνάσιον. εἶχον τὴν κακοτυχίαν νὰ εὐρεθῶ πίσω ἀπὸ μίαν σειρὰ καπέλλων, τὰ ὁποῖα ἐσημάτιζαν μετὰ τῆς σκηνης, τὴν ὁποίαν δὲν εἶδα διόλου, καὶ ἐμοῦ, παραπέτασμα ἀπὸ πτερὰ, ἄνθη, κορδέλλες, ἐγχερέτες, πουλιὰ τοῦ παραδείσου καὶ στέφανα ὀλόκληρα. Δὲν εἶδον τίποτε ἀπὸ τὸ ἔργον ὅπου ἐπαιζέτο, εἶνε ἀλήθεια, ἀλλ' εἶχον τὴν εὐκαιρίαν νὰ παρατηρήσω τὰ ἔργα αὐτὰ τῆς καλῆς μόδιστας.

Καὶ πρῶτον φοροῦν ἡ μικροσκοπικὲς τόκες, ἡ ἀπεραντα καπέλλα, τὰ ὁποῖα ἐνθυμίζουν τὴν ἐποχὴν τῆς Μαρίας 'Αντουαν-

νέτας. «Πολὺ μεγαλὰ ἢ πολὺ μικρὰ» αὐτὸ εἶνε τὸ σύνθημα τῶν καπελλούδων τῆς Rue de la Paix. Αἱ πολὺ εὐμορφοὶ κυρίαι ἡμποροῦν νὰ φοροῦν τὰ φαντασιώδη αὐτὰ καπέλλα χωρὶς κανένα γούστο, ἀλλ' ὑπάρχουν καὶ ἄλλαι εἰς τὰς ὁποίας ἡ φύσις δὲν ἐφάνη τόσον ἐπεικὴς καὶ αἱ ὁποῖαι νομίζουν, ὅτι εἶνε ὑποχρεωμέναι νὰ τὰς ἀκολουθήσουν. 'Οποῖον θέαμα! Θεέ μου. Βλέπω ἀκόμη μία παχεῖα μαμὴ τῆς ὁποίας τὰ χονδρὰ καὶ κόκκινα μάγουλα, ἐφαίνοντο ἀκόμη πλεον μεγάλα κάτω ἀπὸ ἓνα μικροσκοπικὸ καπέλλα ἀπὸ μουσουλίνες καὶ τριαντάφυλλα καὶ τὸ ὁποῖον εἰς τὸ πλάγι ἐσηκόνετο μὲ ἓνα πτερὸ, ὅπου ἔφθανε σχεδὸν τὸν πολυέλιον.

Πάντοτε ἀγαπῶ νὰ ἐνθυμίζω εἰς τὰς ἀναγνωστρίδας μου, ὅτι ἡ μόδα δὲν πρέπει νὰ εἶνε δι' αὐτὰς τύραννος, ἀλλ' ἀπλῶς σύμβουλος, ἀπὸ τὸν ὁποῖον θὰ λαμβάνουν, ὅ,τι εἶνε κατάλληλον δι' αὐτάς. 'Ο,τι δὲν ἀρμύζει οὔτε εἰς τὴν ἡλικίαν των, οὔτε εἰς τὴν φυσιογνωμίαν των. οὔτε εἰς τὴν περιουσίαν των, εἶνε προτιμότερον νὰ μὴ τ' ἀκολουθοῦν. Μία γυναῖκα ἐνδευμένη ἁρμονικὰ μὲ τὸ πρόσωπόν της, εἶνε πάντοτε βεβαία, ὅτι ἂν δὲν κάμνῃ ἐπίδειξιν, διακρίνεται ὅμως διὰ τὸ γούστο της.

Δὲν δύναμαι νὰ εἰπῶ τὸ αὐτὸ διὰ τὰς γυναῖκας, αἱ ὁποῖαι ἔχουν βέβαια καλὴν πρόθεσιν, ἀλλ' αἱ ὁποῖαι ἀντιγράφουν δουλικῶς τουαλέττες ποῦ κάμνουν φιγούραν, καὶ αἱ ὁποῖαι δὲν ἔχουν τὸ γούστο τῆς μεγάλης ραπτρίας, —τὸ ὁποῖον τὰς διακαιολεγε, —καὶ κάμνουν ἐντύπωσιν καρικατούρας.

Πρωτίστως πρέπει νὰ μένωμεν γυναῖκες μὲ γούστο καὶ ν' ἀφίνομεν εἰς ἐκείνας, αἱ ὁποῖαι θέλουν νὰ ἐπισύρουν τὴν προσοχὴν τῶν διαβαστῶν, τὴν ἔκθεσιν τῶν γελοίων αὐτῶν καπέλων παρελθούσης ἐποχῆς.

'Ενθυμίσθη τὸ περιστατικόν, τὸ ὁποῖον ἡ κυρία d' Ober Kirch διηγεῖται εἰς τ' ἀπομνημονεύματά της. Εἶχον φθάσει εἰς τὸ τέλος τοῦ δεκάτου ὀγδόου αἰῶνος εἰς ταιαύτην παραφροσύνην τὰ κτενίσματα, ὥστε δὲν ἤξευραν τί νὰ ἐφεύρουν. 'Ιδοὺ λοιπὸν τί ἐφάντασθη ὁ coiffeur της. 'Εκρυψε μέσα εἰς τὰ μαλλιά της μεγάλον ἀριθμὸν ἀπὸ μικρὰς μποτίλιες πλατεῖες γεμάτες νερὸ, καὶ μέσα ἔβαλε τὰ κοτσάνια φυσικῶν ἀνθέων.

'Η ἐργασία ἤρχισεν εἰς τὰ ἔξ τὸ πρῶν καὶ διήρκεσεν ὅλην τὴν ἡμέραν. 'Αλλὰ, ὦ λύπη! 'Η βάρυνος δὲν ἡδυνήθη νὰ καθῇ εἰς τὴν ἄμαξάν της, καὶ ἡγαγκάσθη νὰ κάμῃ τὸ διάστημα τὸ μετὰ τὸ Παρισίον-Βερσαλιὸν γονατιστή. Τὸ κτενίσμα μὲ τῆς μποτίλιες συνεκρούετο μὲ τὸν οὐρανὸν τῆς ἀμάξης της.

Δὲν ἔχομεν ἀκόμη φθάσει εἰς αὐτὸ τὸ σημεῖον, ἀλλὰ καὶ αὐτὸ θὰ ἔλθῃ μὲ τὸν καιρὸν, ἐὰν ἐξακολουθήσῃ ἡ παρούσα κατάστασις. 'Εμέτρησα εἰς ἓνα μόνον καπέλλο, ἐννέα πτερὰ, ἓνα στέφανον ἀπὸ τριαντάφυλλα, μίαν μπαρέττα ἀπὸ βελούδο, ἓνα φιόγκον, ἓνα chous ἀπὸ παλαιὰν ταντέλλα, ἓνα cache peigne ἀπὸ κορδέλλα, χωρὶς νὰ λογαριάσω τὰς μουσελίνας καὶ τοὺς φιόγκους.

'Εὰν πιστεύσωμεν τὸν Merier, τὸν συγγραφέα τοῦ Tableau de Paris, αἱ μόδαι τοῦ δεκάτου ὀγδόου αἰῶνος θὰ προκαλέσουν ἀληθῆ ἐλάττωσιν τῶν γάμων.

«Εἶνε αἰτία, γράφει, ὅπου σήμερον δέκα πέντε χιλιάδες δεσποινίδες δὲν θὰ ὑπανδρευθοῦν. 'Ολοι οἱ σύζυγοι φοβοῦνται τὴν πελάτριαν τῶν συρμῶν καὶ δὲν τὴν βλέπουν παρὰ μὲ

φρίκην. 'Ο ἄγαμος μόλις βλέπει τὰ κτενίσματα αὐτὰ, τὰ καπέλλα αὐτὰ, τὰ ὁποῖα αἱ γυναῖκες λατρεύουν, σκέπτεται, λογαριάζει καὶ μένει ἄγαμος. 'Αλλ' αἱ δεσποινίδες θ' ἀπαντήσουν, ὅτι ἀγαποῦν περισσότερο τὰ ἱστορικὰ φορέματα καὶ καπέλλα ἀπὸ τοὺς συζύγους. 'Εστω!

Μελετήσατε, ὦ νεάνιδες, τοὺς σοφοὺς αὐτοὺς λόγους καὶ ἀντὶ νὰ σκέπτεσθε, ὅτι θὰ κατακτήσετε τοὺς ἄνδρας μὲ τὰ ἐνδύματα αὐτὰ, πρέπει νὰ γνωρίζετε, ὅτι τοὺς ἀπομακρύνετε.

Εἰς τὴν μόδαν, ὅπως εἰς ὅλα τὰ πράγματα, ἓνα φρόνιμον μέτρον εἶνε σημεῖον πραγματικῆς καλαισθησίας.

Καὶ ἐπειδὴ κάμνομεν λόγον διὰ καπέλλα, ἄς ἀναφέρωμεν, ὅτι ἡ καπελλοῦδες ἔδωκαν ἓνα χορὸν τὸν ὁποῖον διωργάνωσαν οἱ κ. κ. Sumson καὶ Leon Virot. Αἱ ὥραιαι ἐργάτιδες εἶχον μεγάλην ἐπιτυχίαν, διεσκεδάσαν λαμπρὰ, καὶ ἐκεῖνο ὅπου εἶνε καλλίτερον, ἔκαμναν, χορεύσασαι, μίαν καλὴν πρᾶξιν, διότι χάρις εἰς τὸν χορὸν αὐτὸν ἵδρυσαν ταμεῖον ἀλληλοβοηθείας διὰ τὰς ἐργάτιδας καὶ ὑπαλλήλους τῶν κα ἀστημάτων τῶν καπέλλων. 'Αλλὰ κίνησις διὰ τὰς ἐργάτιδας γίνεται εἰς τὴν Γαλλίαν. 'Αρχίζουν νὰ ἐνδιαφέρονται δι' αὐτάς, καὶ αἱ μεγάλαι κυρίαι ἐνόησαν, ὅτι τὸ καθήκον των ἦτο νὰ ἐνδιαφέρονται διὰ τὴν γαλλικὴν βιομηχανίαν, Εἰς τὴν ὁδὸν τοῦ 'Αγίου Δομνίκου, εἰς τὸ θυκαμάσιον μέγαρον τῆς κομῆσεως Renè de Bearn, ἔγεινεν ἡ γενικὴ συνέλευσις τῶν μελῶν τοῦ Συλλόγου τῆς Γαλλικῆς Δαντέλλας.

Εἰς ἓνα εὐγλωττον λόγον ὁ κ. Lingerunt θερμῶς ὑπεστήριξε τὰ δίκαια τῶν ἐργατῶν τῶν ταντέλλων τῆς Γαλλίας. 'Αγοράζομεν σήμερον, εἶπε, εἴκοσι ἑκατομμυρίων ταντέλλας ἀπὸ τὸ ἐξωτερικόν. 'Εὰν λοιπὸν καθε κυρία κομψὴ ἀπῆται γαλλικὰς ταντέλλας διὰ νὰ στολίσῃ τὰ φορέματά της, αὐτὸ θὰ ἦτο ἡ ἐξασφάλις τοῦ ἄρτου εἰκοσιπέντε χιλιάδων ἐργατῶν.

Βάζετε λοιπὸν πολλὰς δαντέλλας εἰς τὰ φορέματά σας, κυρίαι μου, εἶπε, ἀφοῦ εἶνε τῆς μόδας, καὶ εἶνε θυκαμασία μόδα, ἀλλὰ ζητεῖτε νὰ εἶνε γαλλικά.»

Παριδιὸν

ΑΠΟ ΤΟ ΤΑΞΕΙΔΙ ΜΟΥ

'Η πρώτη ἡμέρα τῆς διαμονῆς μας εἰς τὸ Τυρόλον ἐτελείωσε μὲ μίαν ἐκδρομὴν εἰς ἓνα χωριό, εἰς τὸ ὁποῖον ἐγίνοντο τὰ ἐγκαίνια ξενοδοχείου. 'Ο δρόμος ἦτο ὥρατος, ὁμαλός, ὡς μίαν λεωφόρον μεγάλης πόλεως. 'Απὸ τὸ ἓνα μέρος εἰς τὸ ἄλλο, οἱ ἄγροι ἦσαν σκεπασμένοι ἀπὸ χορτάρια πλούσιον, ἄφθονον καὶ που καὶ που χαμομήλια καὶ ἀνεμῶνες καὶ μαργαρίτες εἰς τετράγωνα ὀλόκληρα διέκοπταν τὴν μονοτονίαν τοῦ πρασίνου. 'Ενας ἥλιος θερμὸς, γενναῖος ἐρροφοῦσε τὰ ἀρώματά των καὶ ἐσκορπίζεν εἰς τὴν ἀτμοσφαιρὰν ἀκτῖνας γεμάτας εὐωδίων καὶ γλυκύτητα.

'Επεριπατήσαμεν μίαν ὥραν σχεδόν. Εἰς τὸ μέσον τοῦ δρόμου μας ἓνα ζυθοπωλεῖον, εἰς τὸ ὁποῖον ἐσταματήσαμεν ὀλίγον. 'Απὸ τὸν σταθμὸν μας ἐκείνον τὸ θέαμα τῆς Κορτίνας ἦτο μεγαλοπρεπές. 'Ενας κύκλος, ὡς μεγάλου ἀρχαίου ἱπποδρόμου, ἀπὸ βουνὰ τὰ ὁποῖα ἐδῶ μὲν ἐχωρίζοντο εἰς δύο καὶ ἐκεῖ εἰς τρία πατώματα. Κάτω τὰ θεμέλια μεγάλα, πλα-

τεία, σκεπασμένα από δένδρα. "Επειτα παραπάνω το στρώμα το βραχώδες, το γυμνόν, το έδω στακτερόν και εκεί κοκκινωπόν και παρά πέρα υποκίτρινον και άλλοι ραβδωτόν ως δέρμα τίγρεως. "Υστερα αί κορυφαί λευκαί, ως από πελεκημένον κρύσταλλον εις σχήματα κώνου, εις φεστώνια κεντήματος, εις μορφάς λευκών άρκτων, εις όμοιώματα εξηλωμένων ανθρώπινων σωμάτων. Ένα περιθώριον από έκείνα όπου απομονώνουν τόν άνθρωπον από τά έργα των όμοίων του και τόν μεταφέρουν εις τας ύψηλās σφαίρας του Θεού.

Τήν συνειθισμένην τραχύτητα των έδω βουνών μαλακώνει το χιόνι, το όποιον έχει σκεπάσει όλα τά κενά, έχει στρογγυλεύσει όλας τας όξείας και αποτόμους γωνίας, έχει στολίσει με τήν άδολον λευκότητά του, ως με λευκόν φόρεμα νύμφης, όλας τας γυμνότητας και όλας τας άσχημίας των ύφαιστωιδών αυτών της γής ξεχειλισμάτων.

Έξακολουθούμε τον δρόμον μας, χωρίς κόπον και χωρίς άνυπομονησίαν να φθάσωμεν. Αμαξία, κάρρα, ποδήλατα, αυτοκίνητα, άλογα, κάθε είδος μεταγωγικού παρελκύνουν έμπρός μας εις άτελείωτον σειράν. Είς τήν ήσυχίαν τήν κάπως μονότονον της έξοχικής ζωής, μία έορτή με μουσικήν, ως άνηγγέλη εις τά προγράμματα, έλκυει πολλόν κόσμον. Γυναίκες, άνδρες, παιδιά, όλοι με τά έωρτινά των φορέματα, συστή έξοδος Τυρολέζων, προς το μικρό χωριό, το όποιον δέν έχει περισσότερα από δέκα σπίτια, έχει όμως ήδει δύο ξενοδοχεία δια τούς Άλπινιστάς. Τά χαλκά όργανα μιξς έκτελέσεως θορυβώδους μιξς άναγγέλλουν ότι έφθάσαμεν πλέον. Με μίαν στροφήν ακόμη του δρόμου και ιδού ένα πυκνόν άνθρωπομάζευμα, το όποιον κινείται, χειρονομεί, φωνάζει, εισέρχεται και εξέρχεται ως ρεύμα άτελείωτον μέσα εις το ξενοδοχείον, όπου προσφέρουν ζυθον δωρεάν. Είς όλην αυτήν τήν κοσμοπλημμύραν το μαύρον και το λευκόν κυριαρχεί. Και μόνον τά χρωματιστά κανδύλια του λαϊμού, τά στολισμένα με άνθη, σκορπίζουν ένα τόνον φρεσκάδας και χαράς επάνω εις τούς ώμους και εις τά στήθη των γυναικών.

Αί γυναίκες υάλλον άσχημες. Νέαι και μή, όλοι άδικαίως έχουν τά μάλα του προσώπου κόκκινα, ως βαμμένα από καρμίνιον. Το χρώμα αυτό είναι φυσικόν; Είνοι χρώμα υγείας; Είνοι ψήσιμον του δέρματος από το δυνατό κρύο, το όποιον τόν χειμώνα θα τσουρουφλίξη άμείλιτα τά μάγουλα;

Τό βέβαιον είναι ότι κάμνει έντύπωσιν, εις τά γεροντικά μάλιστα πρόσωπα, τά όποια ρυτιδωμένα ως είναι, μοιάζουν σάν κοτελέτες μισοφιμένες.

Κατορθώνομεν να εύρωμεν δύο καθίσματα κοντά εις ένα τραπέζακι Άλπινιστών. Είς τήν άρχήν είχαμεν έκλάβει όλους δι' άνδρας. "Επειτα όταν τούς κλοείδαμεν από κοντά και ήκούσαμεν τά Fraülein, ενούσαμεν ότι αί δύο ήσαν γυναίκες. Άλλά τί γυναίκες, θεέ μου! Τι πρόσωπα και τί χέρια και τί πόδια και τί παπούτσια και τί φορέματα; Το δέρμα έν γένει ως κρέας ώμόν, μελανισμένον και σκληροπετρισμένον. Φυσιολογία κοινά, με μαλλιά κομμένα άνδρικά, ξανθού λερωμένου χρώματος, με σκελετόν τόσον ξύλινον, ώστε το στήθος να σχηματίξη λάκκον προς τά μέσα, αντί στρογγυλότητος.

Τά χέρια καφέ χρώματος, ψημένα από τόν ήλιον, τά πόδια άπέσαντα μέσα εις παπούτσια χονδρά χωρικά με καρδιά από κάτω. Και το σύνολον αυτό τό άηδές μέσα εις ένα πρά-

σινον φόρεμα, ίσιο, στενό, το όποιον φθάνει δλίγον κάτω από τά γόνατα και άφήν να φαίνονται δύο άσχημες ξύλινες γάμπες.

Ένα καπέλο πράσινο καστόρινο άνδρικό με μίαν τούφαν έδεσθείς και τρία τέσσαρα περουδακια πετεινού εις το πλάι. Όπίσω εις τήν ράχιν ένας σάκκος ως των στρατιωτών, περασμένος έμπρός εις το στήθος με λουριά σταυρωτά και μέσα τά άπολύτως άναγκαία δια τούς άλπινιστάς. Όλίγα άσπρόρουχα, τά έπανωφόρια των και ό,τι άλλο. Ένα μεγάλο μπαστούνι εις το χέρι, το γνωστόν Άλπενστόκ, με τόν γάντζον κάτω, ιδού περίπου εις γενικές γραμμάς ο συνήθης τύπος της Άλπινιστορίας, της όποιας το άσχημότερον δείγμα είχαμεν εις το τραπέζι μας.

Και ένώ οι άνδρες των έπιναν, αυτά είχυν έμπρός των δέσμας από εικονογραφημένα δελτάρια και με μολύβια έγραφαν, φαίνεται, τας έντυπώσεις των εις τούς ιδικούς των.

Ευτυχώς ότι όλίγα βήματα παρά πέρα ή άρχήστρα έπαίξε τήν Καρμίν με τόσην έντέλειαν, ώστε ό,τι ήκούσαμεν μιξς άπεζημιώνεν από ό,τι έβλέπαμεν. Άλλως τε αί Άλπινιστριάς μας έφυγαν γρήγορα, και το άσχημον θέαμα διεδόθησαν είνονες πλέον ευχάριστοι με γυναίκες άληθινάς, πραγματικές, αί όποια και άν δέν ήσαν έντελώς ώραία, όμως είχυν κάτι άβρόν και ευγενικόν επάνω των.

Η έορτή κατά τά άλλα των έγκαινίων αυτών, εις τά όποια ή μύρα έπαίξε το σπουδαιότερον μέρος, δέν διέφερε και πολύ από τά ιδικά μας έξοχικά υπαίθρια πανηγύρια. Η μόνη διαφορά έδω είναι, ότι όλοι αί γυναίκες του τόπου και των πέριξ διατηρούν το έθνικόν των ένδυμα, ακόμη και αί πλούσιαι και πολύ άνεπτυγμέναι. Και δια τούτο ή συρροή του κόσμου παρουσιάζει ένα θέαμα γραφικόν, άρμονικόν, ώραϊον και όταν ακόμη ή ώραίότης δέν χαρακτηρίζη ούτε τούς άνδρας, ούτε τας γυναίκας. Όλίγαι, έλάχισται εξαίρέσεις και αυτές εις φρεσκάδα, άνθηρότητα και ώραία χρώματα μάλλον παρά εις τύπον πραγματικής ώραιότητος.

Ο τρόπος της διασκεδάσεως επίσης ζωηρός και επίσης άτακτος, χωρίς άρκετά καθίσματα και άρκετήν ύπηρεσίαν. Φωνά απ' έδω και κτυπήματα τραπεζίων απ' εκεί. Σύγγυσις, παράπονα, διαμκρυταί, μύται που κοκκινίζουν, πόδια που τριγκιλίζουν, άσματα που μουρμουρίζονται χωρίς κανένα νόμον μουσικόν.

Τόν κόσμον διαλύει μίαν ώραν πριν ή όρμητική έφοδος ενός διτρούχου άμαξιού, δια μέσου των τραpezών και του ρεύματος των ανθρώπων. Ένας μεθυμένος με τήν γυναίκα και τά παιδιά του διευθύνει από το ύψους της θέσεως του άμαξηλάτου το άλογόν του κατ' ευθεϊαν μέσα εις το ξενοδοχείον. Τρέχουν, φεύγουν, φωνάζουν, διαμκρυτύνονται όλοι, χωρίς ούτε σιακή κλητήρος να φανή πουθενά. Είς τήν επιστροφήν ο ήλιος κλίνει πλέον να δύση όπίσω από τά βουνά και στολίζει τας χιονισμένας κορυφάς των με χειράντες από ρόδα και μενεξέδες. Τά χρώματα έν γένει των πέριξ έχουν χάσει τήν λάμψιν και τόν πλούτόν των, και μία πνοή μελαγχολικής σκορπίζεται από τά επάνω προς τά κάτω εις κάθε διεύθυνσιν.

ΤΑ ΜΑΘΗΜΑΤΑ ΤΟΥ κ. ΟΛΙΒΙΕ

Τά φιλολογικά μαθήματα των κυριών, τά διοργανωθέντα εις το επί της όδου Πανεπιστημίου εκπαιδευτικόν τμήμα της Ένώσεως των Έλληνίδων, εις τήν όποιαν τόσην είχαν επιτυχίαν οι κ. κ. Αλεξιάδης και Κουρτίδης συνεχίζονται ήδη παρά του γνωστού Γάλλου conferencier κ. Ολιβιέ. Ο κ. Ολιβιέ άρχίζει τας όμιλίαις του τήν προσέχϊ Παρασκήυην με τόν τίτλον του Λουδοβίκου ΙΔ', του βασιλέως Ηλίου, και με τήν θρησκευτικήν επίδρασιν του Bossuet εις τόν αιώνα αυτόν.

ΠΙΝΑΞ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ

ΤΟΥ ΙΘ' ΕΤΟΥΣ

Άρ. 827. Αί Ίαπωνίδες εις τόν πόλεμον. — Χωρίς όνομα. — Από τήν παιδικήν ζωήν.

Άρ. 828. Η μεγάλη έορτή της Ελλάδος. — Αί αυτοκράτειραι του Βυζαντίου. Α'. — Γυναίκες δικηγόροι. — Από τήν παιδικήν ζωήν. — Χωρίς όνομα. — Το καθήκον.

Άρ. 829. Τά νέα Παναθήναια. — Ο έπί του Παρθενώνος λόγος του Διαδόχου. — Αί αυτοκράτειραι του Βυζαντίου: Αθηναίς. — Χωρίς όνομα. — Από τήν ζωήν των παιδιών. — Στολισμοί δια νεάνιδας.

Άρ. 830. Αί έορταί των μαρμάρων. — Αί εργασίαι του Συνεδρίου και ο ύπουργός της Παιδείας. — Αί αυτοκράτειραι του Βυζαντίου: Πουλχερία. — Χωρίς όνομα. — Από τήν ζωήν των παιδιών. — Η ιστορία της Τερέζας. — Οι νέοι συρμοί. — Κατά διαταγήν του Ιατρού.

Άρ. 831. Η διδάσκαλος του ώραίου. — Από το Συνέδριον. — Αί βυζαντιναί αυτοκράτειραι ή Εύδοκία. — Χωρίς όνομα. — Κοινός πόνος.

Άρ. 832. Χριστός άνέστη. — Η Άνάστασις. — Από το άρχαιο-λογικόν Συνέδριον. — Αί αυτοκράτειραι του Βυζαντίου ή Θεοδώρα. — Ο ζόφος.

Άρ. 833. Από τήν άναγέννησιν της φύσεως. — Αί κυρίαί και ή βιομηχανία της μετάξης. — Τά κόκκινα αυγά και τά χελιδόνια. — Η μόδα της άνοιξεως. — Από τήν ζωήν των παιδιών. — Χωρίς όνομα.

Άρ. 834. Η σημερινή έορτή. — Αί αυτοκράτειραι του Βυζαντίου. — Αί Καρμιλιτίδες. — Χωρίς όνομα. — Από τήν παιδικήν ζωήν ή αδελφούλα. — Το κάλλος της Δος Β.

Άρ. 835. Μία νέα βασιλεία. — Αί αυτοκράτειραι του Βυζαντίου ή Ειρήνη. — Χωρίς όνομα. — Διαλέξεις. Άγάπη σάν χιόνι.

Άρ. 836. Η κόλασις των μεγάλων. — Βυζαντιναί αυτοκράτειραι. — Ο Anatole France, περί των έπιστημόνων γυναικών. — Χωρίς όνομα. — Από τήν ζωήν των παιδιών. — Οι φιλογύναι λαοί της άρχαιότητος.

Άρ. 837. Πταίουν οι γοναίς. — Αί αυτοκράτειραι του Βυζαντίου. — Οικοκυραί και οικοκυραίοι. — Για τήν Νίνα Μάνεση. — Από τήν ζωήν των παιδιών. — Αί εξετάσεις της επαγγελματικής και οικοοικτικής σχολής. — Χωρίς όνομα. — Η προσωπογράφος πριγκίπισσα.

Άρ. 838. Κράτος και πρόδος. — Χωρίς όνομα. — Οικοκυραί και οικοκυραίοι Β'. — Από τήν ζωήν των παιδιών. — Μία ώραία ιδέα. — Τά έγκαίνια της Σωτηρίας. — Η μουσική. — Το χέρι της μαϊμούς.

Άρ. 839. Η Ελλάς πενθοῦσα. — Επιστολή προς μητέρα δια τήν άνατροφήν του τέκνου της. — Χωρίς όνομα. — Από τήν ζωήν των παιδιών.

Άρ. 840. Ο λευκός γέρων. — Καλλιόπη Κεχαγιά Α'. — Από τήν ζωήν των παιδιών. — Ο μαύρος άγγελος. — Ηλίστροπιον. — Συρμοί. — Ο δύσκολος ρόλος.

Άρ. 841. Παλαιαί θρησκείαι. — Ο ίππότης γέρων. — Συνέδριον της ένώσεως των γερμανίδων γυναικών. — Λόγος επικήδειος εις Καλλιόπην Κεχαγιά. — Χωρίς όνομα. — Από τήν παιδικήν ζωήν. — Η Βικτωρία και ο Φρειδερίκος.

Άρ. 842. Παλαιαί θρησκείαι Β'. — Καλλιόπη Κεχαγιά Β'. — Από τήν ζωήν των παιδιών. — Ο νικημένος νικητής. — Χωρίς όνομα. — Εκδίκησις Άραβος.

Άρ. 843. Παλαιαί θρησκείαι Γ'. — Καλλιόπη Κεχαγιά Γ'. —

Από τήν ζωήν των παιδιών. — Χωρίς όνομα. — Ο συρμός και τά κεντήματα. — Η ποτοπόλις του στρατού.

Άρ. 844. Ο αίων των μικρών. — Από το ταξίδι μου. — Η έκθεσις. — Μία συνέντευξις με τήν μαρκησίαν Ογιάμα. — Η άρχή των χειροκροτημάτων. — Από τήν ζωήν των παιδιών. — Χωρίς όνομα.

Άρ. 845. Κατά της εργαζομένης γυναικός. — Από το ταξίδι μου. — Η έκθεσις Β'. — Η μαρκησία Ογιάμα Β'. — Χωρίς όνομα. — Από τήν ζωήν των παιδιών. — Συζυγικά καυγάδια.

Άρ. 846. Αί μητέρες και το έγκλημα. — Από το ταξίδι μου. — Από τήν ζωήν των παιδιών. — Χωρίς όνομα. — Περιέργοι γάμοι. — Οι νέοι συρμοί.

Άρ. 847. Όλοι πλην των Έλληνίδων. — Η καρδιά του ποιητού. — Από το ταξίδι μου. — Από τήν ζωήν των παιδιών. — Τι συνειθίζεται. — Ο έμπιστος.

Άρ. 848. Οι Άνατολίται μας. — Από το ταξίδι μου. — Η Πάδοβα. — Ο ιερός βοῦς. — Κομφοπρέπειαι παιδικαί. — Χωρίς όνομα. — Τι συνειθίζεται.

Άρ. 849. Αί υπεύθυνοι. — Πώς να εκλέξωμεν σύζυγον. — Από το ταξίδι μου ή έλληνική εκκλησία της Βενετίας. — Από τήν ζωήν των παιδιών. — Χωρίς όνομα.

Άρ. 850. Η μητέρα του Λαμαρτίνου. — Από το ταξίδι μου. — Το Muranno. — Θαύματα ύπομονής. — Χωρίς όνομα. — Τι συνειθίζεται.

Άρ. 851. Η διεθνής ένωσις των γυναικών. — Αί παιδόφιλοι έλληνίδες. — Από το ταξίδι μου ή χερσαία Βενετία. — Τά χρυσάνθεμα. — Χωρίς όνομα. — Οι νέοι συρμοί.

Άρ. 852. ΉΑί παλαιαί ώραιότητες. — Ο Εύριπίδης κρινόμενος από γυναίκα. — Από το ταξίδι μου. — Νταντέλς. — Χωρίς όνομα. — Η Μελανία.

Άρ. 853. Η βασιλεία της Έστίας. — Ο Εύριπίδης Β'. — Από το ταξίδι μου. Είς το Lido. — Από τήν ζωήν του Λαμαρτίνου. — Κυρία προσωπογράφος. — Από τήν ζωήν των παιδιών. — Η συνάντησις της ευτυχίας.

Άρ. 854. Πώς να περνά ή ώρα; — Η χήρα του Michelet. — Ο Εύριπίδης. — Από το ταξίδι μου. — Πένθιμοι εικόνες. — Από το λεξικόν των μικρών παιδιών. — Αί όπτασίαι.

Άρ. 855. Μία καταγγελία. — Ο Εύριπίδης. — Έντυπώσεις γεροντοκόρης. — Από το ταξίδι μου. — Το Belluno. — Ο θάνατος του Έρεδιά. — Από το λεξικόν της μικρής Λουκίας. — Ο Πολύκλειτος.

Άρ. 856. Ποῖος πταίει; — Η θέσις της γυναικός εις τόν νέον Άστικόν κώδικα. — Η αντίκρίσις των Ινδιών. — Maria José de Heredia. — Γυναίκεσιν συρμοί. — Χωρίς όνομα. — Μυρρίνη.

Άρ. 857. Τι να γίνη; — Bilazo, μητέρα και υίός. — Από το ταξίδι μου. — Γλωσσική αυτοβιογραφία Παύλου Νιρβάνα. — Κάρμεν Σιλδα.

Άριθ. 858. Η έορτή της χαράς. — Τά Χριστούγεννα άνα τόν κόσμον. — Η γέννησις του Χριστού. — Από το ταξίδι μου. — Από τήν γλωσσικήν αυτοβιογραφίαν. — Χωρίς όνομα. — Το δένδρον.

Άρ. 859. Η πρώτη του έτους. — Αί Έλληνίδες κατά το 1905. — Από το ταξίδι μου. — Τά Χριστούγεννα εις τήν Ιταλίαν, εις τας Ένωμένας Πολιτείας και εις τήν Ρωσίαν. — Χωρίς όνομα. — Τά αδελφάκια του Ίησού.

Άρ. 860. Αί έορταί των δυττυχών. — Αί όθωμανίδες και τά

ἔθιμά των.—'Απὸ τὸ ταξιδί μου.—'Η ἱστορία τῶν δακτυλιδίων.— Γλωσσικὴ αὐτοβιογραφία.—Τὸ μαῦρο σῶμα.

'Αρ. 861. Εἰς νέος θρίαμβος.—Τὸ πένθος.—Δακτυλίδια —Τὰ πολιτικὰ δικαιώματα τῶν γυναικῶν.—'Απὸ τὸ ταξιδί μου.—Γλωσσικὴ αὐτοβιογραφία.—Χωρὶς ὄνομα.—Δι' ἐν φύλλον ῥόδου.

'Αρ. 862. Τὰ σχολεῖα τῶν πατέρων.—'Η κ. Βέρθα Σοϋρνερ καὶ ἡ Εἰρήνη.—'Απὸ τὸ ταξιδί μου.—Γλωσσικὴ αὐτοβιογραφία.—Χωρὶς ὄνομα.

'Αρ. 863. 'Η εὐλογημένη χαρά.—Μεγάλαι ποιήτριαι τοῦ XIX αἰῶνος. 'Η κ. Ackermann.—Εἰς θρίαμβος βιβλίων.—'Απὸ τὸ ταξιδί μου.—'Απὸ τὴν γλωσσικὴν αὐτοβιογραφίαν τοῦ Παύλου Νιρβάνη.—Διὰ τὴν ὥραιότητά.—Αἱ μητέρες.

'Αρ. 864. Οἱ παιδικοὶ χοροί.—'Απάντησις πρὸς τὸν κ. Γ. Τ. τοῦ Νέου Ἀστεως.—Μεγάλαι ποιήτριαι τοῦ XIX αἰῶνος —'Απὸ τὸ ταξιδί μου.—Αἱ γυναῖκες τῆς Σκανδιναυίας.—Αἱ ἐορταὶ τῶν Ἀποκρέω.—'Η τελευταία μάχισσα τῆς Γαλλίας.

'Αρ. 865. 'Η ἐορτὴ τῆς Λευκῆς Πόλεως.—'Η κ. Ackermann Γ'.—'Απὸ τὸ ταξιδί μου.—Παρασημοφορία τῆς κ. Madeleine Lemaire.—Χωρὶς ὄνομα —Αἱ γυναῖκες τῆς Σκανδιναυίας.—'Ο Χότζας.

'Αρ. 866 Δύο ἡμέραι ἐγκαινίων.—'Η ἀρχαία Ἀφροδίτη.—'Απὸ τὸ ταξιδί μου.—'Ο ἀνδριάς τοῦ Alfred de Musset.—'Η εὐεργεσία.

'Αρ. 867. Καὶ αἱ γυναῖκες;—Χωρὶς ὄνομα.—'Απὸ τὸν κόσμον τῆς μῦθας.—Πίναξ τῶν περιεχομένων τοῦ 19ου ἔτους.—'Ονόματα συνεργατῶν τῆς Ἐφημ. τῶν Κυριῶν.

ΣΥΝΕΡΓΑΤΙΔΕΣ ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΣ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

ΚΑΤΑ ΤΟ 19ον ΕΤΟΣ

Αἱ κ.κ. Εὐφροσύνη Κετσέα, Ἑλένη Γεωργιάδου, Ἀλεξάνδρα Ρίτσου, Ἀμαλία Βάλλη καὶ ἡ κ. Καλλιρρόη Παρρέν, διευθύντρια καὶ ἀρχισυντάκτις.

Αἱ Δες. Εἰρήνη Νικολάου, Μαρία Πινέλη, Καλλιρρόη Ἀδαμιάδου, διδάκτωρ τῆς φιλοσοφίας, Χαρίκλεια Καμβουκίδου, Σταυρούλα Γεωργακοπούλου, Ἑδίνια, Κούλα Δημοπούλου, Οὐρανία Δίπλα, Φιλόνικλος, Φκνή, Παρισινή.

Εἰς ὅλα τὰ φύλλα δημοσιεύονται τακτικῶς συνταγαὶ μαγειρικῆς, ἀλληλογραφία καὶ ἐπιφυλλίδες, διηγήματα τῶν καλλιτέρων ξένων συγγραφέων.

ΤΟ ΒΕΛΟΥΔΟΝ I. KANTZOUK

ΙΔΕΩΔΗΣ ΚΟΝΙΣ ΑΠΟΔΙΔΟΥΣΑ ΕΙΣ ΤΟ ΔΕΡΜΑ
ΤΗΝ ΝΕΑΝΙΚΗΝ ΣΤΙΛΗΝΟΤΗΤΑ ΚΑΙ ΧΑΡΙΝ

Τὸ ΒΕΛΟΥΔΟΝ KANTZOUK εἶναι ἀναμφισβητήτως ἡ κόνις ἡ πλέον κατάλληλος ὅπως δίδῃ εἰς τὸ δέρμα διαυγὴ λευκότητα καὶ γλυκεῖαν ἀπαλότητα. Συνισταμένη ἐξ οὐσιῶν αὐστηρότατα δεδοκιμασμένων, συνιστάται, τόσο διὰ τὰς μοναδικὰς ιδιότητάς της, ὅσον καὶ διὰ τὸ ἄριστον ἀποτέλεσμα καὶ τὸ ἐντελὲς ἀθλαστὴς αὐτῆς, εἰς τὰς Κυρίας, αἵτινες θέλουν νὰ διατηρήσωσι τὴν ὥραιότητά αὐτῶν. Μία μόνον δοκιμὴ θέλει ἀποδείξει, ὅτι ἀδύνατον εἶναι νὰ τὴν ἐγκαταλείψῃ τις ὅταν ἄπαξ τὴν μεταχειρισθῇ.

Χρῆσις. Πρέπει νὰ ἐμβάπτωμεν εἰς αὐτὴν τεμάχιον μουσελίνης, καὶ ὅχι τὸ μέχρι σήμερον μεταχειριζόμενον εἰς παρόμοια εἶδη πτίλον. Μεταχειριζομένη τοιούτῳ τρόπῳ τόσο καλῶς ἐνοῦται μετὰ τοῦ δέρματος, ὥστε ἀδυνατεῖ καὶ ὁ πλέον ἐξησχημένος ὀφθαλμὸς ν' ἀνακαλύψῃ τὴν χρῆσιν αὐτῆς.

Τιμὴ ἐκάστου κυτίου Φρ. 3.

Πωλεῖται εἰς τὸ μυροπωλεῖον Στίνη ὁδ. Ἑρμοῦ

ΓΑΛΛΙΚΟΝ ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ

Ὁδὸς Σταδίου.

Ἡ σημασία τῶν φαρμακευτικῶν εἰδῶν ἐπὶ τῆς ὑγείνης ἐν γένει εἶναι τόσο σπουδαία, ὥστε νὰ ἀποτελῇ γεγονὸς ἡ σύστασις τοῦ Γαλλικοῦ φαρμακείου ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Σταδίου, τοῦ κ. Γ. Ἐλευθεροπούλου, ὁ ὁποῖος ἐγγυᾶται ἐπιστημονικὴν καὶ τελείαν ὑπὸ ἔποψιν ὑλικῶν ἐκτέλεσιν ὅλων τῶν ἐδῶ κατασκευαζομένων φαρμάκων. Πλὴν τούτου, ὁ κ. Γ. Ἐλευθερόπουλος ἐφωδίασε τὸ Γαλλικὸν φαρμακεῖον τοῦ με ὅλα τὰ νεώτερα φάρμακα, τὰ specialités ὀρισμένων ἐν Εὐρώπῃ μεγάλων φαρμακευτικῶν οἰκῶν, τὰ ὅποια πωλεῖ εἰς τὰς τιμὰς αὐτῶν τῶν κατασκευαστῶν.

Ὁ τίτλος τοῦ φαρμακείου τούτου πιστοποιεῖ τὴν προμήθειαν ὅλων τῶν εἰδῶν τοῦ ἐκ Γαλλίας, ὅπου ὡς γνωστὸν αἱ νοθεύσεις εἶναι πρᾶγμα ἀγνώστα.